עיריית רמת-גן

ישיבת מועצת העיר שלא מן המניין מס׳ 70 א׳

מיום רביעי, י״ח בכסלו תשע״ח (06.12.2017) בשעה 18:00

באולם המועצה - בבניין מועצת העיר

משתתפים: מר ישראל זינגר – ראש העיר, גב' אדוה פולק – המשנה לראש העיר, מר משה רווח – מ"מ ראש העיר, עו"ד מנחם דוד – סגן ראש העיר, עו"ד אביבית מאור נמרודי – סגנית ראש העיר, מר אביהוא בן-משה – סגן ראש העיר, מר שמואל לרמן – יו"ר מועצת העיר, מר צחי זליכה – חבר הנהלת העיר, מר רמי פדלון – חבר הנהלת העיר, מר יצחק שחם – חבר הנהלת העיר, עו"ד שי בכור – חבר הנהלת העיר, מר חיים גלרמן – חבר מועצת העיר, מר גבי נחמיאס – חבר מועצת העיר, גב' לילי שמה – חברת מועצת העיר.

לא השתתפו: מר משה אברמוביץ – חבר הנהלת העיר, מר אדם קניגסברגר – חבר מועצת העיר, ד"ר שולמית ביסמנובסקי – חברת מועצת העיר, גב' רחל מרום – חברת מועצת העיר, עו"ד שלום לוי – חבר מועצת העיר, מר אלי מוסרי – חבר מועצת העיר, מר ליעד אילני – חבר מועצת העיר, מר דני גולדשטיין – חבר מועצת העיר, עו"ד גלעד שריר – חבר מועצת העיר, מר אריה מזרחי – חבר מועצת העיר, עו"ד רועי ברזילי – חבר מועצת העיר.

נוכחים: מר משה בודאגה – מנכ"ל העירייה, מר רון קוגמן – סמנכ"ל מינהל ותרבות, מר עזרא נחום – סמנכ"ל העירייה לתפעול, מר אמנון בוץ – סמנכ"ל מנהלת הבורסה, מר גרשון טוסק – גזבר העיר, עו"ד דוד שואקה – היועץ המשפטי ומנהל השירות המשפטי, מר דני רייף – מבקר העירייה, מר ג'קי אביטל – עוזר ראש העיר, מר סער ורדי – דובר העירייה, גב' דליה לין – מנהלת אגף החינוך, גב' גילה טאושטיין – מנהלת אגף לשירותים חברתיים, גב' ויוי הרשטיין – מנהלת אגף קשרי קהילה, מר אודי לבון – מנהל מחלקת מדיה, גב' מיכל עובד – סגנית מתאמת פעילות הנהלת העיר ומועצת העיר.

מוזמנים נוספים:

גב' בת חן פיליפ – מנהלת אגף לשירותים חברתיים היוצאת.

הקראת פרק תהילים.

1. **<u>תחילת ביצוע הרפורמה שהוכתבה על ידי משרד הרווחה, באגף שירותים חברתיים:</u>**

<u>הצעת החלטה:</u> מאשרים את תחילת ביצוע הרפורמה שהוכתבה על ידי משרד הרווחה, באגף לשירותים חברתיים.

<u>מר שמואל לרמן:</u> ישיבה שלא מן המניין מספר 70 א', נערכת היום יום רביעי, י"ח בכסלו תשע"ח, 6 בדצמבר 2017, 18:07, באולם מועצת העיר. תכבד אותנו לילי בקריאת פרק תהילים. בבקשה.

- גב' לילי שמה, קוראת מתוך ספר תהילים פרק צ"ח –

<u>מר שמואל לרמן:</u> על הכיפאק. תודה רבה. יישר כוח.

עכשיו ראש העיר רוצה להגיד כמה מילים, למה אנחנו כאן בפורום מצומצם. מצומצם, כי האופוזיציה החליטה לא להגיע לדיון.

<u>עו"ד דוד מנחם:</u> אבל אנחנו פה, לא?

<u>מר ישראל זינגר:</u> חברים, ערב טוב. אני רוצה להקריא מה שעניתי לחבר מועצת העיר אדם קניגסברגר, שבפגישות של חברים מהאופוזיציה נודע לי שחלק התנגדו, בכל אופן החליטו בצורה בזויה ולא דמוקרטית לא להגיע. אבל אני חושב שזה לא עושה חוסר כבוד רק לבית הזה, אלא בעיקר זה עושה לנושא. אני רוצה להקריא לכם מה כתבתי לו.

לכבוד מר אדם קניגסברגר, חבר מועצת העיר

הנדון: היעדרות מישיבת מועצה שלא מן המניין

מכתבך יום 4.12.2017

נדהמתי לקבל את מכתבך בנושא שבנדון, בו הנך מודיע על כוונת האופוזיציה להחרים את ישיבת מועצת העיר החשובה בנושא השירותים החברתיים שתיערך מחר, 6.12.2017. דווקא בשבוע כזה, שבו מציינת העיר רמת-גן בשורה של אירועים ופעילויות את שבוע המודעות לאנשים עם מוגבלויות, רצוי היה שכלל חברי מועצת העיר יתלכדו מאחורי הנהלת העיר ויתמכו בפעילויות החשובות שנעשות למען אוכלוסייה זו ולא ישתמשו במעמד זה כמנוף לניגוח פוליטי, ציני ומכוער, שאין בו מקום בשיח הציבורי. הישיבה שתוכננה למחר תואמה במיוחד לשבוע זה, שמוקדש כולו לפעילות טובת אוכלוסייה זו. רצ"ב פלאייר המציין את כל הפעילויות בעיר.

אני רואה בחומרה את כוונתך וכוונת חבריך לאופוזיציה להחרים את הישיבה ורואה זאת כפגיעה בציבור גדול של אנשים עם מוגבלויות

ומשפחותיהם, שדווקא בעת זאת זקוקים לתמיכתנו הגורפת והחד משמעית.

שלחתי העתקים לכל אלה שהוא גם כתב, כמו: מבקר המדינה, מנכ"ל משרד הפנים, ממונה על מחוז ת"א משרד הפנים ואנשים אחרים, וכמובן לנו, ליו"ר מועצת העיר וחברי מועצת העיר, למנכ"ל, למבקר העירייה ולכל השאר. תודה.

<u>מר שמואל לרמן:</u> תודה, ראש העיר. אנחנו רוצים עכשיו להיפרד מבת חן. אחרי כמה שנים? 18 שנים. בת חן, יישר כוח, תצאי לדרך חדשה. ראש העיר רוצה להגיד כמה מילים בשם כולנו. בבקשה.

<u>מר ישראל זינגר:</u> אני חושב, אדוני היו"ר, שאין מתאים מהנושא שיצא כך שנמצאת גם בת חן, ח"י שנים, דיברנו על מספרים, בנושא חשוב מאד זה. וגם גילה שמחליפה אותה. אז דבר ראשון, כמה מילים זה יהיה עוול לומר. אני רוצה להגיד, כמו שאמרתי גם למשפחות שהייתי מקודם באוהל ליד הפארק, וכמו שאמרתי השבוע, אני די רגיל לדבר בפני תושבים, אבל התרגשתי מאד לדבר בפני האנשים, המשפחות עם מוגבלויות. זה שם כללי שמסתיר מאחוריו, כל אחד ואחד עם בעיה לא קטנה, וה-100% זה של כל אחד ואחד. ואכן, עבודת הקודש שהיית אחראית לה ושאת מעבירה באמת בגאון לגילה ולכל הצוות שנמצא פה, אני, עוד פעם, גם כשאני אומר את זה, זה מרגש, אז א', באמת יישר כוח. גם הבטחת לי, אם מותר לי להגיד, את גרה בגבעתיים, זה לא נורא, אבל שיהיו לי לא מעט שאלות כי אני לא מכיר לגמרי את הנושא, אוהב את האנשים האלה כמו שאמרתי, אוהב אותך, מודה לך מכל הלב על מה שעשית. ומתנה קטנה, בואי. (מחיאות כפיים)

אנחנו נמצאים לפני חג החנוכה, שיהיה הרבה אור לעיר ולכל המשפחות.

בת חן היקרה שלנו,

בהוקרה ובהערכה על תרומתך המבורכת רבת השנים באגף לשירותים חברתיים, הארת את העיר רמת-גן ואת ליבנו גם.

ישראל זינגר, ראש העיר

וחברי מועצת העיר

(מחיאות כפיים)

עו"ד דוד מנחם: אנחנו עכשיו נעבור למופע האמנותי, שירה. כולם ביחד.

מר ישראל זינגר: תנו לכמה חברים, ברשותך, כמה מילים בכל זאת.

מר אביהוא בן משה: אני רוצה להגיד דברים לבת חן. החזקתי את התיק הזה בקדנציה הקודמת 5 שנים וזה סוג של אבן דרך מבחינתי להיות סגן ראש עיר ולהחזיק בתיק לשירותים חברתיים. במהלך התקופה שכיהנתי, לצידה של בת חן שהיתה המנהלת המקצועית של האגף, גיליתי אישה מקצועית, רבת ניסיון. אני חושב שכל שנה, לא היתה שנה אחת שלא חידשנו ולא יצרנו משהו חדש באגף. אני לא זוכר שנה אחת שמשהו דרך במקום. כל שנה היה משהו אחר שנוצר ונולד ויצא לאוויר העולם. והגדולה של מנהלת האגף, במקרה הזה בת חן, זה שיש נטיות לפעמים אצל מנהלים לגדל אנשים גמדים. גמדים, אני הגדול ואתם הגמדים ואתם תעשו מה שאני אומר לכם לעשות. ואני חושב שהגדולה היותר יפה של מנהל זה שהוא מגדל אנשים גדולים שיהיו לידו. ומה שעשתה בת חן במשך 5 השנים שאני ליוויתי את האגף עצמו, היא גידלה אנשים ונשים גדולים וגדולות, שיצאו ויצרו ועשו וקיבלו כל אחד, כל רעיון שעלה והיה נראה לה רעיון טוב ומקצועי – היא נתנה את הקרדיט ונתנה את המקום ונתנה את התקציב ונתנה את התמיכה, וזה היופי וההדר שאת משאירה פה ירושה לעירייה ולאגף ולגילה שמנהלת את האגף. ואני יכול לומר לכם שהיא כבר סימנה מי ומה ואיך. זאת אומרת, היא לא רצתה שכשהיא הולכת יהיה פה איזה שהוא סוג של כאוס, אני הלכתי והכול פה נהיה בלגאן. הפוך, היא משאירה פה אגף מסודר, מאורגן, מקצועי, עם נשמה. זה לא רק סתם אגף שדואג לרווחת הפרט, בשמו כאגף רווחה או אגף לשירותים חברתיים, אלא זה גם אגף שיש בו נשמה ודאגה. היא לימדה את העובדים הסוציאליים, וזה מגיע מהראש ומגיע עד אחרון העובדות הסוציאליות, העובדים הסוציאליים, בדאגה, באכפתיות, בלב החם, בדלת הפתוחה. והאמת, זה עצוב. כאילו עצוב לי שאנחנו ככה נפרדים, אבל נפרדים מתוך בחירה, מתוך באמת רצון שלך קצת לנוח ולעשות לביתך, וזה בסדר גמור. זה מגיע. תמיד אני אומר, שאנשים לא ייצאו מפה על אלונקה, ייצאו מפה על הרגליים, עם כוחות להמשיך לעשות, ליצור, להיות עם המשפחה שאת כל כך אוהבת, כל כך אוהבת ומתגעגעת אליהם. זה הזמן שלך להיות איתם. ואנחנו עם עין אחת בוכה ועין אחת שמחה, להיפרד וגם לשמוח בשבילך.

בברכת הצלחה ממני, ובאמת, ברכת הצלחה לגילה שנכנסת לנעליים הגדולות האלה, ואין לי ספק שהיא תעשה עבודה מצוינת. אז אני לא יודע מה להגיד, שיהיה בהצלחה לכולנו.

<u>עו"ד דוד מנחם:</u> אני גם הייתי רוצה לומר כמה מילים. 3 קדנציות אני חבר בוועדת הרווחה. הקדנציה הזו סגן יו"ר ועדת רווחה. אני לא אדבר על הדברים הגדולים שתוארו פה על ידי אביהוא, עם אנשי המקצוע וכו', אני אתרכז דווקא בפן של האנשים ש- אני לא אקרא להם מסכנים, אלא נזקקים לשירותי הרווחה.

הקשר שלי עם בת חן, או ליתר דיוק, אני רוצה לדבר בחלק הזה מבחינתי, זה שכל הבעיות של אנשים שהיו פונים אלי, הייתי ישר, במירכאות או לא במירכאות, על הראש של בת חן, פונה אליה. היא היתה אומרת – זה העובדת הסוציאלית הזאת תסייע לך. זה, תפנה לעובדת הסוציאלית הזו. זה, תעשה ככה. זה, אם לא יסתדר תחזור אלי. 3 קדנציות, כל הבעיות, לאו דווקא מבחינת הנושאים של לקדם אנשי מקצוע, אלא זה חלק אנושי שהרגשתי אצלה, אני אומר את זה פה בנוכחותה. זה הגיע למצב שכאשר שלחתי לפני מספר חודשים את אחת הפניות לאחת העובדות הסוציאליות, אז יצא שב-CRM אמרו כבר שצריכים לעשות משהו אחר. כבר לא לפנות לעובדת הסוציאלית, אלא לפנות לראש האגף. אז גם כתבתי את זה בזמנו לבת חן, היא אמרה לי את זה גם בטלפון וגם כתבה, שצריך לפנות ליו"ר האגף. אמרתי לה – אני לא פניתי אלייך בשביל לא להעמיס עלייך. הלכתי לעובדות הסוציאליות שטיפלו באותו אדם או משפחה שפנתה אלי. אבל עכשיו בשבילי עוד יותר טוב, אני חוזר להתנהל מולך באופן ישיר. לכן, אני תמיד הייתי רואה את העניין של בת חן בחלק יותר האנושי. לאו דווקא מבחינה מקצועית, החבורה שלידה, באופן שהיא מקבצת אותם, בישיבות שהיינו יושבים ביחד, כל פעם היתה ועדה בנושא מסוים, אלא בחלק האנושי. וכמובן היא תחסר. מהמעט שיצא לי, זה לא מעט, אולי קצת יותר ממעט, גם לגבי גילה, אז גם אני חושב שדווקא בנקודה הזו יש לכם מכנה משותף. אני לא מדבר על החלק המקצועי ואנשים וכו', אלא במישור, עד כמה שהספקתי גם להכיר אותך, גילה, את הרגישות לבני אדם, במיוחד שעסקת בנכויות, אז נראה לי שדווקא הבחירה הזו בפן הזה של הקשר לבני אדם בצורה הפשוטה אבל הטובה, זה דבר גדול, ואני מאחל לך בת חן בהצלחה בעזרת השם ולגילה גם כן בהצלחה.

<u>מר שמואל לרמן:</u> תודה רבה דוד. שיהיה בשעה טובה ובהצלחה.

גב' בת חן פיליפס: תודה. אני לא אאריך כמובן. אני מרוגשת ברמות על עכשיו. תודה, אביהוא. תודה, עו"ד מנחם. את ראש העיר כבר שמעתי לפני כן, הוא כל הזמן חוזר על זה וזה כל הזמן מביך אותי ברמות על. תודה לכולכם. אני מוכרחה להודות שאני מאד מאוכזבת שדווקא היום האופוזיציה איננה, כי אנחנו לא בקטע של אופוזיציה וקואליציה, אף פעם לא היינו ואנחנו בטח לא נהיה היום, ואני חושבת שהם מפסידים בגדול, לא את הפרידה ממני, זה בסדר, לרמות האישיות אני לא שם בכלל. אבל אתם תיכף תשמעו את גילה, שהיא מחליפה אותי והיא באמת, אני מאד שמחה שהיא מחליפה אותי, והצוות של המנהלים שיושב מאחורי, כל העבודה שציינו פה אכן נעשתה. אנחנו צוות מקצועי, צוות שמאד מאמין במה שאנחנו עושים, וזה צוות. והצוות הזה עבד ביחד ועשה ביחד, גם עם העובדים שלא נמצאים פה, אבל עושים עבודה יוצאת מן הכלל, עם העמיתים שלנו בעירייה, ויושבים פה חלק מהם. וכמובן הנהלת עיר שמאפשרת ברמות על לעשות, אביהוא, את מה שרצינו לעשות. זה לא קמנו בבוקר רוצים ומצייצים וזהו. אנחנו לא כאלה. אנחנו תלויים באמת במשאבים והמשאבים האלה, גם ברמה האנושית וגם ברמת הכסף, באמת, יחד באמת איתנו, אני מודה שגם אנחנו עשינו את שלנו, הבאנו את העיר הזאת באמת למקומות ייחודיים. ואני לא רוצה להשוויץ ולהישמע משתחצנת על מה שקורה פה בעיר, אבל אני יכולה להשוות, ואני מקבלת גם 'פיד-בקים' מאחרים, ואני מאד גאה ושמחה על מה שקורה פה. וזכינו, באמת זכינו.

אז תודה. תודה לכולכם. השבוע זה קצת קשה לי, אבל אני אשתחרר מזה, אני אבוא לבקר. תודה, תודה, תודה. בהצלחה לגילה כמובן, זה ברור.

(מחיאות כפיים)

מר שמואל לרמן: ראש העיר רוצה לומר כמה מילים על פעולות שעשינו בשבוע הזה, נכון? לטובת האנשים.

מר ישראל זינגר: למעשה, לפני שגילה מתחילה, הרי זה הנושא, חשוב שכל חברי ההנהלה, רציתי שכולם יידעו, אני אקריא, היה ערב מאד מאד מרגש, עם תושבים ומשפחות עם צרכים מיוחדים, עצמם או עם ילדים עם צרכים מיוחדים וקהילה נגישה, ובין שאר הדברים שאמרתי שם אני רק רוצה ברשותכם להקריא מקצת, שזה גם המון, מהדברים שנעשים בתחום

זה למען, לא בתור טובה, בתור חובה שלנו לאנשים האלה. אז רק את זה אני אקריא.

אני מאמין שהחוסן של החברה כולה ושלנו כעיר נקבע מהשירותים שיש ביכולתנו לתת לאנשים עם צרכים מיוחדים. אני רואה בכם (בתושבים שנכחו) את העוצמה, את הכוח לתיקון עולם, את האתגר להפוך את החברה לסובלנית יותר ומכילה יותר. אתם החיים בעיר ראויים לחיים של כבוד, של שילוב, של שוויון, של עצמאות. זוהי משימה שמהווה עבורי אבן דרך מאז כניסתי לתפקיד. אני גאה בעשייה העירונית בראשות המנכ"ל, האגף לשירותים חברתיים וכל אנשי המקצוע שעושים יום יום, עם הלב, למען איכות החיים שלכם.

אני רוצה לשתף אתכם (אמרתי אז וגם הערב) בפעילות העירונית ב-4 שנים מאז כניסתנו לתפקיד, למענכם. למעלה מ-400 מנהלי ועובדי עירייה הנותנים שירות לקהל, עברו סדנאות לנגישות בשירות – נגיש ורגיש. ההדרכה הועברה על ידי עובדי העירייה ונציגים מהקהילה הנגישה. הקמנו מעון יום שיקומי לפעוטות על הרצף האוטיסטי ברחוב אלימלך, מעון ל-16 פעוטות. לפני כן הם היו מוסעים לערים שכנות. הקמנו מרכז משפחה ברחוב עוזיאל, 300 משפחות, אחים, סבים, סבתות והורים. הקמנו בתי ספר לחינוך מיוחד – בית אקשטיין ספארי ללקויות למידה מורכבות וברמת אפעל בית ספר צומח לאוטיסטים.

ואתמול, זה לא אמרתי באותו ערב, אתמול כשהנחנו את אבן הפינה לקרית החינוך בין רמת אפעל לתל השומר, עשינו את זה במקום שלא פחות אנחנו צריכים להתגאות, קשור לערב זה, ששם יוקם, ליד קרית החינוך המתקדמת, המפוארת, החדשנית והגדולה מסוגה בארץ אם לא יותר מכך, בית ספר לאוטיסטים. וזאת, אני חושב, גם בשורה חשובה ביותר.

הקמנו, אנחנו העיר היחידה בארץ שיש לה 2 סניפים של 'כנפיים של קרמבו' – כאן בבית הצנחן ובאורט אבין. 60 חניכים עם צרכים מיוחדים ו-300 פעילים. העברנו את המפעל המוזנח להעסקת לקויי ראייה ועיוורים למפעל חדש באזור האצטדיון. זה שיפור בתנאים הפיזיים ובשכר, מאבק לא פשוט. הקמנו בית לחיים, זה הראשון, אכלוס קבוצה של הורים שהתארגנה לפני 20 שנה, ופה באמת בהתערבותי האישית, הבית הוקם ויאוכלס בפברואר 2018 ברחוב חיבת ציון, אם תראו בית לבן גבוה, בערך מול התיאטרון. זה לילדים עם תסמונת אספרגר. אנחנו בודקים אפשרות נוספת, בית לחיים לרצף האוטיסטי מעל גיל 21. הקצינו מבנה בשכונת נווה יהושע המיועד להפיג את הבדידות בפעילויות פנאי, חוגים, הרצאות וטיולים לאנשים עם מוגבלויות פיזיות. אנחנו מאפשרים נופשון אחת ל-3

שבועות, שהחניכים מגיעים לישיבת הסדר בסוף שבוע, בה מתקיימת פעילות וההורים צוברים כוחות. אחת ל-3 שבועות, ששי-שבת. הקמנו מערך חוגים לילדים ובוגרים עם צרכים מיוחדים, בשיתוף בית עמנואל ומתנ"ס רמת השקמה, בכדורסל, ריקודים, שחייה, מוסיקה. מירוץ הספארי – שווה לרוץ יחד, פעם ראשונה השתתפו ילדים עם צרכים מיוחדים וגם בוגרים, בפעם הראשונה במירוץ השנתי. הקמנו קהילה תומכת לאנשים עם מוגבלות שמסייעת להם ונותנת להם שירותים בבית שלהם – תיקונים, לחצן מצוקה, עובדת סוציאלית. הקמנו קבוצה במועדון רעות לאנשים בעלי תפקוד נמוך. בחודש הבא תחל לפעול מועדונית חברתית לילדים על הרצף האוטיסטי. ברחוב ביאליק, מול העירייה, העירייה מקימה בית קפה שבו יועסקו בני נוער בסיכון ואנשים עם מוגבלויות. בשנה הקרובה יוקם, אני מקווה שעד האביב, עד פסח, יוקם גן תהילה בשיכון מזרחי ברחוב האצ"ל, ליד מכללת רמת-גן. הגן יותאם לצרכי הילדים המיוחדים כדי שיוכלו ליהנות ממנו בחופשיות ובבטחה.

זה חלק, יש עוד, של פעילויות רבות שנעשו. ועכשיו נעביר את השרביט לגילה, נשמע כולנו, חבל שלא כולנו כמו שאמרה בת חן, נשמע בנושא שלשמו התכנסנו. תודה.

<u>מר שמואל לרמן:</u> זו היתה פתיחה שסקרה לנו את כל מה שנעשה בעיר, ועכשיו השרביט עובר אלייך.

רק לפני זה מילה, שחשוב לי לומר, גרשון, אליך, בשם מועצת העיר, שבוע שעבר לא היית פה, היה לך אבל. אז בשם כולנו, שלא תדעו עוד צער. בבקשה.

1. תחילת ביצוע הרפורמה שהוכתבה על ידי משרד הרווחה, באגף שירותים חברתיים.

<u>גב' גילה טאושטיין:</u> תודה רבה. אני באמת גם רוצה להתחיל במילה תודה, קודם כל תודה לבת חן, שלאורך כל השנים לימדה, פרגנה ובהחלט גידלה. אני מרגישה כבוד גדול להיכנס בנעליה וככה לבצע את התפקיד. אז הרבה הרבה תודה. ותודה להנהלת העיר שנתנה בי אמון, אני מקווה שאכן אוכל לעמוד בו.

אני אתחיל ככה, לגבי אגף הרווחה, אומרים ביהדות ששמו של אדם מראה על מהותו, אז גם על השם אגף רווחה, מאגף רווחה לאגף לשירותים

חברתיים, שבאמת זה אחד הדברים שראש העיר ביקש בזמנו וכולנו התחברנו, שינוי שם זה שינוי של תודעה. זאת אומרת, אם אנחנו מדברים על אוכלוסייה סלקטיבית, אוכלוסייה מצומצמת, פעילות מצומצמת, כאשר אנחנו עוברים מאגף רווחה לאגף לשירותים חברתיים, יש פה קצת שינוי של התפיסה, של הראייה, אנחנו מדברים על משהו הרבה יותר אוניברסאלי, על מעורבות באוכלוסיות שונות, ובעצם אנחנו באים ואומרים, בזירה החברתית בתוך העיר, במרחב העירוני, אנחנו מעורבים, לא רק לאנשים עם מצוקות קשות, אלא גם לכלל האוכלוסייה שנכנסים למשבר כאלה ואחרים. זה הדבר הראשון ככה, הבולט.

הדבר השני שאני יודעת שפחות נהוג לדבר על ערכים, אבל אני כן רוצה להתמקד בנושא של הערכים, כי בעיני זה מה שמוביל את העבודה שלנו ואנחנו נמשיך להדגיש את זה. אז א', העניין של החמלה, במובן הבסיסי, לא של מסכנות ולא של רחמים, אלא להיות אנשים עם חמלה ורגישים גם לאנשים שקשה לנו לעבוד איתם. זאת אומרת, אם אני פוגשת אמא שנטשה את הילדה שלה או שחלילה התעללה בבתה, הכי קל לי נורא לכעוס על האמא. אבל אני אומרת – לא, אני צריכה לבוא אליה בחמלה, גם לאותה אמא, להיות רגישה, לראות אותה, להבין, להתייחס לאנשים במקום האמפאטי הבסיסי ביותר, גם אם אנחנו חושבים שהאנשים האלה עושים דברים מורכבים, לא פשוטים ובעייתיים.

העניין של הצניעות, אני חושבת שלאורך כל השנים, זה משהו שהוא ערך מוביל. הדלת המסתובבת, היום אני עומדת לפניכם, מדברת, 'טפו-טפו', החיים שלנו הם מורכבים, חלילה וחס אני יכולה להיות בסיטואציה אחרת. כולנו יכולים להיות בכל מיני מקומות בחיים שלנו ולכן אנחנו צריכים להיות עם המון המון צניעות במובן הזה, כאשר אנחנו נפגשים עם אנשים וכאשר אנחנו נפגשים עם אנשים בבעיות. זה מורכב, לא פשוט ואנחנו חייבים לבוא בצניעות.

הנושא של השקיפות – עבודה סוציאלית, גם, זה מקצוע ששינה, שהשתנה ושינה, ופעם חשבנו שאנחנו יודעים הכי טוב, ופעם חשבנו שאנחנו צריכים להסתיר מאנשים דברים, ופעם חשבנו שאפשר לקיים פגישות בלי שאנשים נמצאים, זה לשמחתי לא קיים יותר, הכול בשקיפות, אנשים יכולים לבוא לראות את התיקים שלהם, לקרוא אותם. הם יכולים לבקש שנקיים פגישה עם החינוך או לא נקיים פגישה עם החינוך. הכול הכול נמצא בשקיפות.

מקצועיות, כמובן, עבודה סוציאלית זה מקצוע. בדרך כלל רוב העובדים הסוציאליים הם תואר שני, זה 5-6 שנות לימוד. יושבת מאחורי רחל, שזה טיפול משפחתי, זה עוד 3 שנים, ועוד לימודים, בלי סוף השתלמויות. זה

מקצוע, זה עם פרקטיקה. אנחנו חייבים להיות מקצועיים ולהתחבר לחלקים האלה.

הנושא הזה של השירותיות זה באמת המעבר, היום אחד הנושאים שאני אדבר עליהם זה הרפורמה של משרד הרווחה, אבל המעבר מ-לא לדבר על מטופלים כמטופלים אלא לדבר עליהם כלקוחות, שהם זכאים לתשובה מיידית גם אם התשובה אין לי אותה מלאה, או שאין לי את כל התשובה, או שלא תמצא חן בעיניהם התשובה, אבל הם זכאים לקבל שירות כמו שצריך ובזמן ובצורה מכובדת ובצורה יפה.

והדבר הנוסף, שהוא באמת בשנים האחרונות קורה יותר ויותר, ההבנה שאנחנו לא יכולים לעשות בשביל האנשים. אנחנו לא יכולים לקבוע לאנשים. אנחנו, כדי להשיג איזה שינוי בחיים של האנשים, חייבים לעשות את העבודה יחד איתם, בשיתוף שלהם. כאשר אני אבין מה הוא רוצה, איך הוא רוצה, באיזה צורה הוא רוצה להתקדם, רק ככה אני אוכל לעשות שינוי. פגשתי השבוע מישהי שאמרתי לה – למה את לא מתחילה לעבוד? אז היא אומרת לי – את לא מבינה, אני לא כמוך, אני לא יכולה לקום בבוקר ולארגן את סדר היום שלי כמו שאת מארגנת אותו. ואז אמרתי, נכון, אנחנו באמת נורא נורא שונים. רק אם אני אעבוד איתה, רק אם אני אבין באמת את הקשיים שלה, אני אוכל לעשות איזה שהוא שינוי.

נתונים קצת על אגף הרווחה כאן ברמת-גן. אנחנו מדברים על כעשרת אלפים משפחות, שימו לב, זה משפחות. אם אנחנו בממוצע מדברים על 3 אנשים במשפחה, לקחתי את הכי נמוך, אז אנחנו מדברים על 30,000 תושבים שבאים לקבל שירות מהאגף לשירותים חברתיים. מדובר על בין 15 ל-20 אחוז מכלל תושבי העיר, זה לא מעט. מספר הילדים שאנחנו מטפלים בהם, נדמה לי שדליה בבוקר, היינו במרכז לגיל הרך, אמרת שיש 30,000 ילדים, אז לנו יש כ-3,000 ילדים שמטופלים באגף הרווחה. זאת אומרת, ש-10% מהילדים שנמצאים במערכת החינוך היום מוכרים וידועים באגף הרווחה. תחשבו על כמה שלא מוכרים, 1 מכל 10, לא מעט. בתוך כל כיתה יש לפחות 3-4 ילדים שמוכרים.

הנושא של המשפחות העצמאיות – קודם כל, כל הנושא של המושג החד-הוריות הוא כבר מושג שלא משתמשים בו. על העניין של גרושות, אלמנות, נשים שבחרו להביא ילדים מתרומות, זה משפחות עצמאיות, כך המדינה החליטה. שימו לב, גם 800. מי שקרא את דו"ח העוני היום בבוקר של הביטוח הלאומי שהתפרסם, המשפחות הכי עניות במגזר היהודי זה אותן משפחות עצמאיות. העוני שם הוא גדול ואני עוד מעט אדגיש את זה.

מבחינת מספר הגמלאים – זה לא חדש, העיר היא עיר שיש בה לא מעט גמלאים. אנחנו מדברים על 6,000 משפחות של אנשים גמלאים. שימו לב, זה 60% מסך מטופלי האגף.

ומספר המשפחות עם הנכות, ככה, הרחבת על זה כרגע, ראש העיר, אנחנו מדברים על 1,250 משפחות. זה מספר שכל הזמן הולך וגדל, בעיקר בגלל תחום האוטיזם שהולך וגדל ובאמת מאתגר אותנו מאד בהיבט הזה.

החזון של האגף, אני אקריא את זה, כי בעיני ככה זה חשוב: שיפור איכות החיים ורווחת התושבים, תוך התמקדות בפרטים ובמשפחות במצבים של משבר, בשל מצוקה כלכלית, גיל, קשיי תפקוד, גירושין, אבטלה, מוגבלות ו/או חולי. וזאת מתוך כוונה לקדם את עצמאות הפרט, המשפחה והקהילה לניהול חייהם ובשיתופם. אני מדגישה את המילה עצמאות, המטרה שלנו ושל כולנו זה לסייע כאשר צריך, אבל המטרה היא שבסופו של דבר אנשים יהיו מסוגלים והמשפחות יהיו מסוגלים לנהל את החיים שלהם באופן עצמאי, למרות הקשיים שלהם, וזה משהו שחשוב לי ככה להדגיש.

אני יודעת שהרבה פעמים גם לבת חן וגם אלי פונים החברים, חברי הנהלה וחברי אופוזיציה – למה אתם לא עוזרים? למה אתם לא מסייעים? חשוב לי ככה להדגיש, שמבחינתנו כעובדים סוציאליים, יש רצף של שירותים. ישנם אנשים שאנחנו מסייעים להם רק בהיבט החומרי הנקודתי נכון להיום. יש כאלה שאנחנו נותנים להם תמיכה. מחר יש לי משפחה שיש לה ילד עם אוטיזם, פעוט, האישה נכנסה שוב להיריון, החליטו המשפחה, אנחנו לא מתערבים בזה, על הפסקת היריון, הם רוצים להפסיק את ההיריון. אנשים מאד מאד בודדים. רצו שעובדת סוציאלית רק תתלווה לאישה, רק תתלווה, לא יותר מזה, זו תמיכה. זה דוגמאות נורא נורא קטנות, אבל הן מאד משמעותיות.

כמובן שהדברים שהם יותר גבוהים בהיבט של היכולת ככה לשנות אנשים, זה באמת העניין של השיקום והטיפול, אבל לא עם כל אחד אפשר לעשות שיקום, לא עם כל אחד אפשר לעשות טיפול. אין מה לעשות וכולנו צריכים להבין את זה.

תחום נוסף כמובן זה הנושא של ההגנה. אנחנו מחויבים מתוקף תפקידנו ומתוקף זה שהחוק הסמיך אותנו, להגן על ילדים במצבי סיכון והזנחה. להגן על אנשים עם מוגבלות, חסרי ישע. וכמובן להגן על קשישים חסרי ישע בהיבטים שעומדים לרשותנו, בהיבט החוקי המשפטי.

זה הרצף. לא לכולם אנחנו נותנים את הכול. זה בסדר לפעמים רק לתת סיוע, אבל כמובן שהשאיפה שלנו זה להגיע למקום של שיקום וטיפול, וכמובן הכי הכי חשוב זה הנושא של המניעה.

זה נורא קטן, אני לא ארחיב. המבנה הארגוני של האגף לשירותים חברתיים, זה אגף גדול, יש בו 10 מחלקות, 2 מחלקות הן פנים ארגוניות, מחלקה של התחזוקה, שאני אגיד על זה בכל זאת מילה. היה בעבר, במחקרים, תמיד היו אומרים שלעניים יש שירותים עניים. ואני שמחה להגיד שאצלנו בעיר זה לא, ממש לא. אתה בא לשירותים, אתה בא למועדוניות, אתה בא למועדוני קשישים, אתה בא למע"ש, אתה רואה שירותים ברמה גבוהה. אנחנו רואים את זה כתפיסת עולם. זו לא חוכמה רק לשפץ את הדברים, אלא חייבים לתחזק אותם. ולכן למחלקה הזו יש משמעות מאד מאד גדולה. עזרא ככה יושב לידי, כל ה-תב"רים ככה במו"מ, זה בנפשנו, לא בגלל באמת, בעיני, בנפשי בעניין הזה, שדווקא לאנשים שנמצאים במקומות כל כך קשים, השירותים צריכים להיות הכי יפים, הכי מטופחים ושירותים לא שירותים עניים. אז יש את המחלקה הזו של התחזוקה ויש את הנושא של משאבי אנוש, שבעצם יש את המושג הזה – מי מטפל במטפל? עובדים סוציאליים, אתם הרבה פעמים, חברי מועצה, אני יודעת, פונים, יש לכם מקרה אחד, שניים, שנוגע ללבכם, שלושה, ארבעה, לכל עובדת סוציאלית יש 100 משפחות, עוד צרה ועוד סיפור ועוד קושי. חייבים להשקיע בעובדים הסוציאליים, חייבים לתת להם השתלמויות, הכשרות. זה דברים שאם אנחנו לא נעשה אותם, לא נוכל לתת את השירות כמו שצריך. המחלקה הזו גם של משאבי אנוש ומינהל וארגון, היא גם עוסקת בחירום. המצגת שלי בעיקר עוסקת היום בשגרה, אבל בחירום, האגף לשירותים חברתיים הוא זה שאחראי למכלול האוכלוסייה, יש לו תפקידים רבים בחירום, ואנחנו עובדים על זה לא מעט על מנת להיות מוכנים.

אני רוצה להציג בכל זאת מי שנמצא פה היום ככה, כי מנהלי המחלקות, חלק נמצאים בעבודה בקרקס.

פנינה זמיר – מנהלת מחלקת ילדים, נוער וצעירים.

ברוך – התמכרויות ושיקום.

אירית – רווחת הגמלאי.

רחל – שירותים מיוחדים.

ואתי – בריאות.

אני אעבור מחלקה מחלקה ואני אגיד רק את הדברים העיקריים, אני לא אלאה אתכם בפרטים.

מחלקת ילדים, נוער ומשפחות, שפנינה היא המנהלת, זו מחלקה גדולה, זה לב העשייה. היא מחולקת ל-3 אזורים גיאוגרפיים – למרכז, לצפון, למזרח.

בתוך המחלקה הזו יש יחידת נוער וצעירים, גילאי 13 עד 25. יחידת נערות, כנ"ל. יחידת חוק נוער, זה העובדים הסוציאליים שעובדים על פי חוק, טיפול בהשגחה, זה אותם עובדים סוציאליים שכאשר הם מקבלים דיווחים על סיכון או הזנחה קשה, שהם חייבים להתערב מכוח החוק ואז להביא את זה לוועדות תכנון וטיפול כדי לעשות תוכניות התערבות.

כמו שאמרתי, דו"ח העוני התפרסם היום. אני חושבת שהסיפור הכי עצוב בדו"ח העוני, זה שזוג הורים שעובד, עדיין המשפחה שלהם היא משפחה עניה. אני חושבת שזה הסיפור הקשה של מדינת ישראל וזה הסיפור הקשה כאן גם ברמת-גן. אנחנו בעיר במרכז הארץ, השכירות מאד מאד גבוהה, החיים מאד מאד מאד גבוהים, בכלל כל הדברים שאנחנו צריכים בשביל החיים שלנו. יש לנו זוגות של הורים, ששניהם עובדים, אנשים פשוטים, שכר מינימום, מרוויחים 10,000 שקל, נותנים שכירות 4,500 שקל, נשארים עם 5,000 שקל. מבחינת משרד הרווחה, דרך אגב, הם לא עניים. אני לא יכולה לעזור להם מבחינת משרד הרווחה. אבל בסופו של דבר, הם נתונים לעוני מאד מאד קשה, וזה באמת קורע לב. אנשים עובדים, אנשים מתפרנסים, אנשים מנסים לשקם את עצמם, אבל יכולת ההשתכרות שלהם כל כך נמוכה, שכר מינימום, מיליון איש במדינת ישראל חיים בשכר מינימום, וזה בעיני סיפור מאד מאד עצוב. אני תמיד אומרת, מזל שאנחנו פה בעיר רמת-גן, אם היינו צריכים להסתמך רק על התקציבים של משרד הרווחה, אני אומרת, עשרות אנשים היו מגיעים יום יום פה לעירייה להגיד – אנחנו לא מסוגלים. זה שיש פה את התקציב של העירייה וזה שיש את ועדת החריגים ושדנים בצורה מקצועית ונותנים ומסייעים ונותנים פה ושם, זה מקל מאד. משרד הרווחה, היום בדיוק קראתי עוד תקנה חדשה, שזה פשוט מדהים, מצמצם את היכולת שלנו לתת לאנשים עזרה חומרית.

סיכון והזנחה של הילדים, אמרתי, זו פרקטיקה של טיפול ותוכניות ובאמת עשייה מאד מאד גדולה. כל הסיפורים והאגדות שיש בעיתונים – חוטפי ילדים, מוציאים ילדים מהזה – אנחנו לא נמצאים במקומות האלה. הכול מאד מאורגן, מאד מסודר, בוועדות, אנשים שותפים. כמובן משברי חיים, הפעלת תוכניות ושירותים קהילתיים, חשוב ככה לפתח כל הזמן מערך של שירותים. יש פה מועדוניות, מועדונים בעיר, תוכניות למתבגרים. יש באמת ככה, מבקשים ממני טיפה לקצר, אז אני אקצר. יש לא מעט תוכניות, ושוב, הרעיון הוא ליצור תשתית קהילתית שיש בה תוכניות ושירותים בקהילה על מנת שתהיה מניעה, על מנת לחזק את הילדים ועל מנת לחזק את המשפחות. אנחנו לא בתפיסה רק של הילדים, אנחנו בתפיסה שרואה את כל המשפה כיחידה אחת.

המחלקה לשירותים טיפולים ייחודיים – זו המחלקה של רחל. אני אתחיל דווקא מלמטה. יש לנו תחנה לטיפול משפחתי מדהימה, פה ברחוב המעגל, תחנה שמיועדת למשפחות שנמצאות במשבר או בקושי או בבעיה. אנשי מקצוע הטובים ביותר נמצאים שם, לוקחים את המשפחה לטיפול משפחתי מזוויות שונות של עבודה. שוב, אם דיברנו על החיזוק ועל התמיכה ועל המניעה, זה מה שהתחנה עושה.

יש לנו תיאום הורי, הורים שנמצאים לקראת סכסוך או כבר בתוך הסכסוך, ולצערנו מתחילים עם התיאומים, מתי הילד יהיה ביום ששי הזה, ביום שבת הזה, ביום ראשון הזה, מתחילים לעשות המון רעש סביב העניין הזה. ישנה עובדת שיושבת, מדברת, מעין גישור, על מנת לעשות את התיאום ההורי.

יש לנו מרכז קשר, פה ברחוב המעגל גם למעלה, אני מציעה לכם פעם לבוא לבקר. ישנם ילדים שעקב סכסוך או עקב באמת איזו שהיא הזנחה או בעיה מאד קשה של הורים בקשר שלהם עם הילדים, לא יכולים לראות את אחד מההורים בבית ההורה. אז ההורה מגיע למרכז, רואה את הילד שלו במרכז, שם הוא משחק איתו. הרבה פעמים, לפעמים, במקרים שבית המשפט קובע, גם תחת טיפול והשגחה. אלו דברים שאנחנו מאפשרים למשפחות לחיות חיים יותר נכונים, יותר מדויקים, יותר הגיוניים בתוך הסכסוכים ובתוך הקושי שיש.

אחת מהעבודות המשמעותיות של המחלקה הזו, זה תסקירים לבתי משפט. אני יודעת שבראש השנה ובפסח אנחנו תמיד מספרים לכם על חלוקת המזון ומה אנחנו נותנים לאנשים. אבל בראש השנה ופסח, אחד הדברים שהכי מאפיינים את עבודת האגף זה טלפונים של אבות ואמהות גרושות, מה קורה בחג? הוא כן יבוא אלי הילד, לא יבוא אלי הילד? מי לוקח? הוא לוקח? מי מביא? מי לא מביא? כל העניין הזה, איך רחל תמיד היתה אומרת? שאנשים נכנסים לגירושין זה לאי שפיות זמנית של שנתיים. זה יכול לקרות לכל אחד, מעמד בינוני, מעמד גבוה, הנושא של גירושין הוא רוחבי, הוא חותך את כל התושבים. אי השפיות הזו שהמשפחות נכנסות אליה והבחירה והחלוקה איך לעשות, איך הילדים, אצל מי הם יהיו הילדים, מה יהיו, איפה הם יהיו, מי שראה לפני 3 שבועות בטלביזיה, הכניסה של עורכי דין לנושא של הגירושין מלבה את היצרים, מלבה את הסכסוך. אנחנו צריכים להרגיע. אנחנו צריכים לתת המלצות, זו עבודה מאד קשה, מאד מורכבת, היא לא פשוטה. וכמובן שיש משפחות לצערנו שבאמת ישנה אלימות של אחד מבני הזוג, יש ילדים שעדים לאלימות, גם כאן, אם בעבר הפרקטיקה הטיפולית היתה לטפל בפוגע, היום אנחנו לא שם. יש גם את האדם האלים, גם את מי שנפגע, יש גם את הילדים, חשיבה

הרבה יותר מערכתית רואה את כל הדברים ביחד על מנת לתת טיפול מערכתי ויותר מתכלל.

נכויות – ראש העיר הדגיש, אני לא אלאה אתכם בזה. אני רק רוצה להגיד באמת שבעיר רמת-גן יש כ-400 ילדים עם אוטיזם, זה משהו, גרף עלייה שהוא כל הזמן עולה. ראש העיר הציג, בשנים האחרונות עשינו המון שירותים, פיתחנו המון שירותים, לא מספיק, זה אחד מהיעדים המרכזיים שלנו. אנחנו צריכים בית לחיים, אנחנו צריכים תעסוקה, אנחנו צריכים עוד מעון, אנחנו צריכים לא מעט שירותים, וזה הדברים העיקריים שאנחנו נמשיך בשנים הקרובות.

המחלקה של ברוך – מחלקת התמכרויות ושיקום תעסוקתי – אני חושבת שגם מבחינה חברתית יש שינוי אווירה בכל הנושא של סמים ואלכוהול. אם לפני הרבה שנים היה ברור מה מותר, מה אסור, יש איזו אווירה חברתית מורכבת בעניין הזה. אבל בסופו של דבר, לברוך ולמחלקה שלו מגיעים אותם אלה שהתמכרו התמכרות קשה לסמים או לאלכוהול. מחיקת האישיות, מחיקת המשפחה, התפקוד הוא כל כך נמוך, ואז נכנסים לאיזה שהוא תהליך טיפולי מקצועי. יש פרקטיקה טיפולי, יש פרוטוקולים איך עובדים עם אנשים מכורים, איך עובדים עם אנשים שבאמת איבדו את צלם האנוש הרבה פעמים. זאת העבודה שברוך, כמובן הנושא של המניעה בתחום. יש עבודה קבוצתית. אחד הדברים שככה הם מאד מרכזיים, גם במחלקה הזו מעבר לדברים שציינתי, דרי רחוב, גם, הרבה פעמים אתם מתקשרים אלינו לכל מיני אנשים שנמצאים ברחוב, איך זה יכול להיות? איך אתם לא מטפלים בהם? צריך לדעת שדרי רחוב זה מצב נפשי. הרבה פעמים העובדים של ברוך יוצאים לדרי הרחוב, מדברים איתם, רוצים לתת להם פיתרונות, האנשים האלה לא רוצים לעזוב את הרחוב. הם אוהבים את הרחוב, עד כמה שזה נשמע לכם הזוי, עד כמה שזה נשמע לא סביר, חלק גדול מדרי הרחוב זה לא בגלל עוני ולא רק בגלל מצוקה כלכלית, אלא יש בהחלט מצוקה נפשית בעניין הזה.

אחד מהפרויקטים המקסימים שיש במחלקה הזו זו תעסוקת בני נוער בקיץ. למעלה מ-200 בני נוער עובדים בעירייה. המשמעות של זה היא אדירה. בני נוער, בעיקר בני נוער בסיכון, ככה דיברנו עם דליה ועם הצוות שבעיקר השנים האחרונות זה יהיה הדגש. פחות משוטטים ברחוב. הם לומדים הרגלי עבודה, יש להם כסף, הם מבינים מה זה להיות בכלל בעולם התעסוקה, כל זה במסגרות מוגנות של העירייה.

<u>מר שמואל לרמן:</u> גילה, הערכת זמן בערך, כמה יש לך עוד?

גב' גילה טאושטיין: 5 דקות, 7 דקות, משהו כזה, או קיי?

מר שמואל לרמן: יופי. כן.

גב' גילה טאושטיין: רווחת הגמלאי – כל הנושא של הקשישים, אני חושבת, זה גם משהו שעובר מהפכה. היום הגיל הזה של הגמלאים, של הקשישים, זה מגיל 60 פלוס עד גיל 90. לא דומה גיל 60 לגיל 70, לא דומה גיל 70 לגיל 90. האפשרויות ומערך הפעילויות שאנחנו צריכים לתכנן עבורם משתנה בהתאם באמת לזמן הזה. המחלקה הזו, יש שירותים בתוך הקהילה, יש לנו 5 מרכזי יום, 3 מרכזי יום פתוחים, 2 לתשושי נפש. אנחנו מקווים שבאמת השלישי ייפתח בקרוב בעיר, מכיוון שכל המרכזים שיש בעיר מלאים, בתפוסה מלאה, יש תורות המתנה. זה אחד באמת מהיעדים שאנחנו שמנו לנו ככה ל-2018. לצערנו, יש את העניין של אלימות כלפי קשישים. אלימות כפי קשישים לא נעשית, תמיד בטלביזיה אוהבים לשמוע עובדת זרה התעללה בקשישים, כן, יש גם את המקרים האלה. אבל לצערנו, רוב המקרים הם מקרים של בני משפחה ובני משפחה קרובים. כל ההזנחות, ההזנחות הקשות וגם אלימות כלפי קשישים, הם בעיקר מהמעגלים הכי קרובים. כמובן שאנחנו צריכים לטפל בזה. אמרתי, יש מערך של שירותים, צריך לפתח תוכניות נוספות. מה שאנחנו רוצים בעיקר השנה זה בעצם לפתוח, להפעיל את תוכנית החומש לקשישים, לראות מי הקשישים, מה התוכניות ומה אנחנו רוצים לעשות ב-5 השנים הקרובות.

נגזרת של זה, זו מחלקת מועדונים לגמלאים. יש פה מערך גדול של מועדונים בעיר לאוכלוסיות יעד שונות. תוכנית עת הדעת זו תוכנית של לימודים, שוב, מאותה תפיסה שלא לכל הקשישים מתאים לבוא למועדונים 5 ימים בשבוע, לשחק שש-בש ולדבר או לעשות מלאכה. זה דור אחר של קשישים. נכנסים אנשים אחרים, רוצים דברים אחרים, וכל הזמן אנחנו צריכים לחשוב באופן אחר איך אנחנו עונים על הצרכים שלהם. אחד מהיעדים ל-2018, כתוב פה מרכז שיקום, מרכז שיקום שהוא גם מנטאלי וגם פיזי, על מנת לשמר את החלקים הטובים של אותם אנשים.

משאבי קהילה – אני אגיד בשתי מילים – זו מחלקה שעוסקת בעיקר בתחום של עבודה קהילתית, בתחום של היחידה להתנדבות, בעבודה קהילתית. התפיסה היא שככל שאנחנו ניתן לאנשים את היכולת לעשות הם בעצמם דברים למען עצמם, ככה הם יקדמו את האינטרסים שלהם בצורה

טובה יותר. קהילה נגישה זה לא שירות, קהילה נגישה זה פעילים, אנשים עם נכויות, שבאים ואומרים – אנחנו חזקים, יש לנו יכולת ואנחנו מבקשים דברים מהעיר. אותו דבר גם מרכז משפחה חד הוריות. זה לא רק אותן החד הוריות שאני נותנת להן שירות, אלא זה אותן משפחות עצמאיות, אמהות או אבות, שבאים ואומרים – יש לי יכולת, אני מסוגל, אני מבקש זכויות. אנחנו מעודדים את הפרקטיקה הזו שאנשים יהיו מועצמים ושיבואו ויגידו לנו מה הם רוצים. זה מסרבל לנו את החיים, זה עושה לנו עבודה קשה, אבל אני חושבת שזו צריכה להיות השאיפה של כולנו, שאנשים יידעו מה הזכויות שלהם ויבואו ויבקשו מאיתנו את הזכויות שלהם.

אז זה כתוב, כל התוכניות. אני רק רוצה להדגיש את התוכנית מרכז גישור ודיאלוג בקהילה. זה משהו שאנחנו מובילים בשנה האחרונה ויילך ויגדל. שוב, האמונה היא שאם הקהילה תהיה יותר חזקה, אז גם פרטים בתוך הקהילה יהיו יותר חזקים. וכדי שקהילה תהיה יותר חזקה, תמיד תמיד בקהילה יהיו התנגשויות של אינטרסים ושל זכויות. וצריך לפשר. ואם אנחנו נכנסים ומפשרים ומראים מודל לקהילה שאפשר לחיות ביחד על אף המחלוקות, אז זה משהו שאנחנו מאמינים שקהילה כזו הופכת להיות יותר חזקה ואז היא יכולה להגן על הפרטים שבתוך הקהילה.

היחידה להתנדבות – יש פה המון תוכניות של חנות המזון, חיים בכבוד, שי"ל, כן לאם, מעורבות חברתית, התנדבות במשפחה, משהו שיש אותו שנים רבות, יש לנו לא מעט מתנדבים, רוצים להרחיב את המתנדבים, בעיקר בעיקר לפרויקטים שבתוך האגף, אבל לא רק, אלא גם להיות בקשרים עם מחלקות שונות בעירייה שעוסקות בתחום הזה.

בריאות – אתי יושבת מאחורי, ככה המנוע של הסיפור הזה. אני חושבת שתמיד יש דילמה לאנשי ציבור – האם כל מה שפרטי הופך להיות ציבורי, והאם באמת נושא הבריאות זה לא משהו פרסונאלי, אישי, משפחתי, מה העיר מתערבת בנושא של בריאות. עיר מתערבת בנושא של בריאות, כי זו אמירה, זו אמירה חברתית. החיים ואורח החיים של האנשים, אכפת לעיר מה קורה איתם. ולכן, יש כמה תחומים וכמה דברים שאנחנו נכנסים אליהם.

אחד – כל הנושא של טיפות חלב, אני חושבת שבין הערים האחרונות בארץ שטיפות חלב עדיין ראשות עיר באה ואומרת – אני אחראית לזה, זה חשוב לי הגיל הרך, זה משהו שמאד מאד חשוב לי. כל הנושא של השיפוץ של התחנות האלה של טיפות החלב הולך לעבור מהפך בשנה הקרובה. אתי מכניסה בלי סוף סדנאות לגיל הרך. היום הייתי עם דליה בבוקר בנושא של

מרכזים לגיל הרך עם מנכ"ל עיריית חולון. דליה הציגה את היפוך הפירמידה. כן, היפוך הפירמידה מתחיל מגיל קטן. אם אנחנו מלמדים את ההורים איך לנהוג בילדים, איך לאבחן, איך לראות, איך לעשות, זו מניעה, מניעה, מניעה. יש לזה משמעות אדירה.

תוכניות מקדמות בריאות – יש הרבה תוכניות בתחום של סדנאות, הרצאות בבתי ספר, במועדוניות, בעיר, בלי סוף תוכניות. סקר בריאות, אנחנו מקווים שב-2018 ייערך סקר בתחום הזה וממנו תיגזר תוכנית העבודה בתחום הזה. אני אומרת על קצה המזלג, זה דברים מקסימים. ראש העיר ואני היינו ביום ששי, היה כנס לנשים בהיריון ולנשים שרק ילדו, פשוט תענוג גדול לראות זוגות צעירים, אבות ואמהות, לא רק אמהות, גם אבות, מגיעים, רוצים לשמוע, רוצים לדעת, רוצים להבין. היה מקסים.

ומזה אני בעצם, זה השקף האחרון, אני רואה את העניינים. אני חושבת שכל הדברים שהצגנו זה דברים שקרו באגף שנים רבות. זה דברים שימשיכו לקרות וישנם דברים שצריך לשפר ולעשות ולהתקדם. כמו שאמרתי, הזירה החברתית משתנה, היא סוערת, ואנחנו צריכים להתאים את עצמנו למה שקורה. גם משרד הרווחה הבין את זה, הוא נכנס לאיזה שהוא תהליך של רפורמה. המשרד הגדול והענק עושה שינויים. הוא עושה שינויים גם במבנה הארגוני שלו. למשל, כל תחום הנכויות הפך להיות בתוך מנהל מוגבלויות. בתחום של פנינה ורחל הם הולכים לעשות שינויים מאד מאד גדולים. יש שינוי בתפיסת העובד הסוציאלי, שהיינו קוראים לו עובד סוציאלי פרטני, אנחנו מדברים על עו"ס משפחה. לא רואים רק את הילד, לא רואים רק את האמא, לא רואים רק את האבא, רואים את הכול. בגירושין ישנם אנשים שניזוקים מהגירושין, צריכים לראות את כל התמונה ולא לראות פרטים בתוך התמונה. משרד הרווחה עושה שינויים גם בנושא של חלוקת התקציב, איך הוא יתקצב, לפי האשכולות, באיזו צורה, לפי פרויקטים, לפי מספר מטופלים. בהחלט מתחולל משהו במשרד בעניין הזה.

והנגזרת הפרקטית כרגע לשנת 2018, הנושא של, אני לא יודעת אם אתם יודעים, עדיין כאשר אתם מגיעים לאגף הרווחה, אני ישר אשאל אתכם – יש לו תיק באגף הרווחה או אין לו תיק? ותאמינו או לא, אני מתכוונת לתיק פיזי. אנשים יש להם תיקים אצלנו פיזיים, כל המסמכים שלהם פיזית נמצאים בתוך תיק, זה הולך להיות מהפך. עד יוני 2018 לא אמורים להיות יותר תיקים באגף הרווחה. הכול יהיה ממוחשב, בתוך התיקים. נוכל לדעת מה נתנו, מה לא נתנו. כי אני יודעת, משפחות באות אליכם – לא נתנו לי, עובדת סוציאלית לא דיברה איתי. אנחנו נוכל לדעת כמה

ביקורי בית ואם העובדת הסוציאלית דיברה איתו ולא דיברה, הכול יהיה מתועד, הכול יהיה מסודר, הכול יהיה מאורגן. זה חלק אחד. החלק היותר משמעותי מבחינתנו כעובדים סוציאליים, תהיינה תוכניות התערבות. כל משפחה שאנחנו מכירים והיא מטופלת אצלנו יש תוכנית. אני יודעת מה אני רוצה להשיג בסוף ומה אני אמורה לעשות כדי להשיג את התוצאה שאליה אני מצפה. התוצאה הזו והתוכנית הזו, היא לא נעשית לבד רק עם אנשי מקצוע. יושבים עם המשפחה, לומדים יחד את המשפחה, יחד עם המשפחה מחליטים איזה שינויים צריך להגיע. אז באמת הנושא של מחשוב תיקי לקוח, אני נפלתי בדיוק בשנה הזו, אבל אנחנו נעמוד ביעד הזה. בת חן אומרת פה בצד – לשמחתי הרבה. תודה. אבל זה אחד מהיעדים באמת המרכזיים. זה שינוי. זה לא קל לעובדים סוציאליים לחשוב אחרת, גם כחשיבה תוצאתית להתחיל מהסוף להתחלה וגם למחשב את הכול בצורה מאד מדויקת. אבל זה העתיד, אנחנו שם, אנחנו צריכים להיות שם. התוכנית הזו, אנחנו מדברים על כ-400 אלף שקל בשנת העבודה 2018, כאשר היא מורכבת מסריקת התיקים, תשתיות וכמובן התוכנה והאנשים שיצטרכו להנחות אותנו בתוכנה. אנחנו יחד עם אגף המחשוב בעניין הזה וזה משהו שאנחנו בעצם כאן מציגים את זה לאישורכם.

<u>מר שמואל לרמן:</u> אחרי שאני אתן כמה זמן לשאלות/הבהרות, כדי שתוכל גם לענות לעניינים ספציפיים, אנחנו נעלה הצעת החלטה שבדיוק מתארת את השקף הזה:

אנחנו מאשרים את תחילתה של ביצוע רפורמה שהוכתבה לנו על ידי משרד הרווחה באגף לשירותים חברתיים, שזה מסכם את סוף דבריה של גילה. אבל קודם כל, שאלות/הבהרות למי שרוצה מגילה. בבקשה.

<u>מר רמי פדלון:</u> מה זה גישור בקהילה? לא הצלחתי להבין את המושג הזה.

<u>גב' אדוה פולק:</u> אנחנו ברמת חן היינו אחד השפנים הראשונים לגישור בקהילה, עם כל המחלוקת שהיתה על הגדר במגרש הספורט. במקום להיפגש בבתי משפט, זה דרך אגב היתה יוזמה שלנו שלא נענתה על ידי התושבים, שני הצדדים הניצים. בית המשפט הפנה אותנו לגישור, ביקש את העירייה לדאוג לגישור, ולשמחתנו הרבה היתה תשתית מאד מאד מקצועית של האגף של גישור, שהעמידה לרשותנו אנשי מקצוע –

עורכי דין, מתנדבים, אנשים נציגים מהקהילה, והגענו לאיזה שהוא פיתרון. אני לא אגיד לשמחת שני הצדדים, אבל פיתרון שיכולנו לומר שהוא פיתרון אחרי שיח עם שני הצדדים, שנעשה בצורה מאד מקצועית. אני יודעת שזה פרויקט אחד שאנחנו חווינו ובאמת היה משענת ועזרה מאד גדולה למחלוקת שכולכם ידעתם אותה. אני יודעת שהיום הם מעבירים סדנאות בבתי הספר, גם לתלמידים, גם לצוותים וגם להורים, וזה גם איזה שהוא צעד מאד חשוב. והרעיון הוא באמת לפתור קונפליקטים בדרך של הדברות, בדרך של שיח, ולא בדרך של תוקפנות, אלימות, בתי משפט. מבורך.

<u>גב' גילה טאושטיין:</u> זה יכול להיות גם בדברים קטנים, בבניין שיש מחלוקת בין שכנים על איזה שהוא עניין. נכנסים לחלק הזה גם.

<u>עו"ד דוד מנחם:</u> אז באמת הדבר הזה מסקרן אותי, הייתי רוצה לקבל פירוט. לפני, נדמה לי, 6-7 שנים, רחל, נדמה לי את היית אחראית על נושא הגישור המשפחתי, ואני שמחתי לשמוע על הרעיונות האלה שלך, כי אני אז אמרתי, גם כעורך דין שמתעסק בתחום הזה, מתמחה של השופט שוחט, אז היה עורך דין, מאד שמחתי על הדבר הזה. עכשיו אני שומע שמעבר לגישור במשפחה, כשאמרו גישור בקהילה, וטוב שרמי שאל את זה, מעניין אותי באמת מה הקשר, איך הרווחה נכנסת למשל, יש בעיות של תמ"א או בעיות סכסוך שכנים, מה, לרמה כזו? מה הרווחה נכנסת פה לתחום הנדל"ן למשל?

<u>גב' גילה טאושטיין:</u> זה מה שאמרנו כבר מהתחלה, אנחנו כבר לא רווחה, אנחנו אגף לשירותים חברתיים. זה בדיוק העניין, שאנחנו רואים את עצמנו בתוך הזירה החברתית העירונית, לא רק מול האנשים עם העוני או רק מול האנשים,

<u>מר ישראל זינגר:</u> לא רק חמלה.

<u>גב' גילה טאושטיין:</u> לא רק במקומות האלה. כי אם יש קהילה שיש בה סכסוך כזה גדול וקונפליקטים מאד קשים, זה משפיע על כל המרקם

של הסביבה. אתה בא ואומר, יש לי שירות מקצועי כזה, בואו, תשתמשו בו, זה הידברות, זה 'מודלינג' גם.

עו"ד דוד מנחם: אני הבנתי. פשוט, עובדים סוציאליים, עד כמה שאני יודע ועד כמה שאתן יודעות, עובדים סוציאליים,

גב' אדוה פולק: אבל זה לא נעשה על ידי עובדים סוציאליים.

עו"ד דוד מנחם: לכן, שניה, זה החלק שחסר לי.

גב' גילה טאושטיין: אני אסביר.

עו"ד דוד מנחם: אני אומר משפט שאמור להביא כדור להנחתה. כי עובד סוציאלי, למה הזכרתי את רחל? מה הקשר? כי אמרתי, גישור במשפחה זה מובן. זה עובדים סוציאליים, זה פרופר הנושא הזה. אבל פתאום אני שומע את אדוה מדברת עם רמת חן, סכסוך, אמרתי, מה הקשר של העובדים הסוציאליים? אלא אם כן עכשיו תאמרי לי שהכנסתם לאגף בעלי מקצוע מתחומים אחרים, ואת זה לא שמעתי.

גב' גילה טאושטיין: אני אסביר לך. היוזמה היא יוזמה של עובדים סוציאליים לפתח תוכניות כאלה. אבל כמו שבחלק גדול מהתוכניות הקיימות לא כל האנשים הם עובדים סוציאליים, יש עורכי דין, כמו שיש לנו, בנושא של כלכלה, לא עובדים סוציאליים מסבירים למשפחה איך לנהל את הכלכלה אלא כלכלנים. אז גם כאן בתחום הזה יש עורכי דין, יש מגשרים מקצועיים. אנחנו משתמשים באנשים נוספים, באנשי מקצוע נוספים.

עו"ד דוד מנחם: זאת אומרת, שנכנסו לאגף בעלי מקצוע נוספים?

גב' גילה טאושטיין: לא לאגף ביום יום.

עו"ד דוד מנחם: או מתנדבים?

גב' גילה טאושטיין: חלק מתנדבים. אחת מהם היא גם בתשלום. אבל זה לא לאגף, לשירות הסוציאלי. האגף יש לו גם שירותים סוציאליים, גם שירותים נוספים ועוד תחומים נוספים.

עו"ד דוד מנחם: הבנתי. הבנתי. הלא את כמנהלת האגף לשירותים חברתיים, אתה ממונה על הכול, נכון?

גב' גילה טאושטיין: הכול. כן.

עו"ד דוד מנחם: אז את בתור מנהלת לא חושבת שלמשל, אם יש למשל סכסוכי שכנים בנדל"ן, אז את צריכה שיהיו לך בעלי מקצוע גם כן של האגף עצמו. הוא לא עובד סוציאלי, אבל הוא עורך דין או מהנדס. סתם, אני הולך כבר רחוק.

גב' גילה טאושטיין: זה שירות. שירות. זה ברמה של שירות. בכלל אנחנו, אני חושבת שאחד השינויים של עבודה סוציאלית, אם פעם כשהיית מגיע לאגף לשירותים חברתיים היית רואה רק עובדים סוציאליים, היום לא. גם התחום של העבודה הסוציאלית היום התפתח, היום יש אגפים שיש להם כלכלנים, עורכי דין. כי התחום, הזירה החברתית היא יותר מורכבת. אתה לא יכול להשאיר אותה רק בהקשר הזה הסוציאלי. היא הרבה יותר רחבה.

עו"ד דוד מנחם: יפה. או קיי.

מר שמואל לרמן: בבקשה, אביהוא, רצית משהו.

מר אביהוא בן משה: כן. אני רוצה להעיר שתי הערות. בקדנציה הקודמת היה ויכוח עם ראש העיר הקודם, האם לרמת גן יש חצר אחורית

או אין חצר אחורית? סוגיה מעניינת. לדידי, יש לרמת גן חצר אחורית, כמו כל הערים במרכז הארץ ובדרום הארץ ובפריפריה. וזה מביא אותי לשני עניינים מהותיים שאני רוצה לשמוע האם אתם, זאת אומרת, איך אתם מתכוונים להתעסק או לפתור אותם.

האחד – בנושא של תזונה, ודווקא אני מדבר על תזונה לאנשים נזקקים, במיוחד לגמלאים או למשפחות נזקקות, שהן לא מקבלות את השירות מסיבותיהם שלהם. זאת אומרת, לא מוכרים או מעדיפים לא להיות מוכרים באגף הרווחה. היה פעם רעיון להקים בית תמחוי, שזה נשמע נורא ואיום שבעיר יש בית תמחוי, בית תמחוי זה נשמע רע לעיר כמו רמת גן, אבל השאלה אם יש לכם שירות היום שאנשים שלא יכולים לקבל את ההזנה הטובה כי אין ביכולתם, מה שנקרא, לייצר את האוכל הבריא הזה והחם הזה, לתת פיתרון לזה. כי קורה גם, זה במיוחד קורה הרבה בחגים, שהעמותות הופכות להיות בעצם, שלדעתי זה משהו לא נורמאלי, שעמותה אמורה לדאוג ולא רשות, מדינה וכו'. לא שאני לוקח את האחריות עלינו, בראש וראשונה האחריות היא על המדינה. השלטון המרכזי, הוא אחראי על הכול, אנחנו רק פשוט מנסים לעזור בכלים שלנו.

אז שאלה ראשונה לגבי הנושא של התזונה/הזנה לאותן משפחות, אותם גמלאים עירירים, קשישים.

ושתיים – הנושא הלא פחות מורכב זה הנושא של קורת גג, שזה עוד נושא כבד משקל שאני מרגיש שהרבה אנשים, זאת אומרת, זה הדבר המרכזי ביותר אצל האדם, מעבר לעניין של ההזנה והאוכל זה גם קורת הגג, של איפה להיות, והרבה משפחות לצערי הגדול נקלעות למשבר כלכלי והדבר הראשוני שמאבדים זה את קורת הגג. ושוב אני אומר, זו לא משימה ולא מטלה של רשות, זו משימה שאמורה להיות של השלטון המרכזי, משרד השיכון. פעם הצעתי לשר הרווחה, בוזי הרצוג שהיה, שהייתי איתו באיזה שהוא כנס, שאולי משרד הרווחה ייקח את זה ממשרד השיכון כי הוא באמת מתעסק עם המשפחות הנזקקות האלה, כי הבירוקרטיה זה משהו אחד של משרד השיכון, והלב של משרד הרווחה זה משהו אחר, וחשבתי ליצור איזה שהוא משהו ביחד שייצא דווקא מהמקום הזה שנקרא משרד הרווחה, אבל הוא אמר שזה רעיון יפה אבל הוא כבר עזב את תפקידו כשר הרווחה.

<u>מר שמואל לרמן:</u> הוא עזב עוד כמה דברים מאז.

מר אביהוא בן משה: כן. לא ניכנס לפוליטיקה של ליכוד-מערך-מפלגת העבודה. והשאלה היא איך אתם גם כן מתייחסים לנושא הזה שהוא גם נושא שכבד משקל והוא מאד מאד משמעותי לנו כחברי מועצה והנהלת עיר, ובטח ובטח לתושבים שמאבדים את ביתם.

גב' גילה טאושטיין: לגבי הנושא של ההזנה – קודם כל, אתם בוודאי יודעים את זה, אבל אני אזכיר את זה, יש פה את חנות המזון פה בעיר. אמנם זה אוכל יבש ואתה מדבר על משהו אחר ואני אתייחס, אבל זה לא מעט. כל משפחה שנקלעת לאיזה שהוא מצב כלכלי קשה ובאמת זקוקה לשירות הזה, אנחנו נותנים. אנחנו מדברים על חבילת מזון שפעמיים בחודש, לפעמים גם מגיעה לבית של האנשים, מי שלא יכול לבוא ולקחת, והיא נותנת את מצרכי היסוד הבסיסיים על מנת לתת מחיה טובה. לא אגיד לך ברמה הכי גבוהה שיש, אבל זה באמת דברים טובים. היא בהחלט יכולה לאפשר לאנשים לא להיות רעבים.

מר שמואל לרמן: מה שוויה אגב? מה השווי של כזאת חבילה?

גב' גילה טאושטיין: 200 שקלים חבילה כזו.

מר שמואל לרמן: מוצרי מזון.

גב' גילה טאושטיין: כן. כן. כן. מקבלים פה כמעט 500 משפחות, הן מקבלות את זה שנה, שנתיים, יש כאלה שגם מקבלים 4, 5 ו-6. יש כאלה, אנחנו לא אוהבים את המילה הזו, אבל אני שמה את זה במירכאות, שאנחנו יודעים שאין, אין להם, אין שוני, לא יהיה להם שינוי בהכנסה שלהם,

מר שמואל לרמן: גם הלאה.

גב' גילה טאושטיין: ולכן אנחנו נותנים את זה הרבה שנים. יש כאלה ש-5, 6, 7, 8 שנים, כן. זה הדבר הבסיסי.

לגבי הנושא של אנשים קשישים – ישנה אפשרות לאוכל שמגיע במגשיות אל הבית במחיר, בעלות מאד נמוכה. 4-5 ימים זה נמצא בתוך המקפיא, אדם יכול להוציא את זה, זה רק חימום ויש לו אוכל. גם בחגים, כשאתה מציין את החגים, תמיד יש מקרר אצל אירית באגף. אנשים אין להם, יש לנו חבילות כאלה תמיד, יש לנו עסקה כזו עם החברה ואנחנו נותנים לאנשים במצב כזה. אם אנשים באים אל האגף ואומרים – אנחנו רעבים, היו לנו גם מצבים, יש לנו תלושי מזון שאנחנו נותנים, תלושים לקניה. אין מצב שאם הגיע לפתחנו מצב כזה שלא ניתן לו פיתרון. זה יחסית יותר קל. לגבי השאלה השניה שלך, זה באמת קורע לב. אתה אומר שמי שאין לו בית במדינת ישראל ובטח ובטח בעיר מרכזית כמו רמת-גן, כאילו דינו נגזר במובן הזה. אנחנו עושים כל מה שאפשר. זה שהעיר נותנת חודשיים שכירות לאנשים, כמובן על ידי ועדת חריגים וכדומה, זו הצלה ממש. מבחינת המדינה אין שום פיתרון וגם לי אין את הפיתרון. אני יכולה נקודתית. עכשיו, אני יודעת שהיו פניות אלינו – למה אתם לא נותנים 4 חודשים, חצי שנה, שנה? התקציב הוא תקציב מוגבל, אנחנו משתדלים לתת סיוע חודשיים בשנה, וזה הרבה כסף החודשיים בשנה. כי אם תחלק את החודשיים בשנה, את ה-8,000 שקל, תחלק את זה ל-12 חודשים, זה כמעט 600 שקל פחות בחודש לכל אחד בשכירות, זה לא מעט כסף, זו עזרה של ממש. אנחנו באמת קוראים את הראש בעניין הזה של מיצוי זכויות. ישנם אנשים שעדיין לא ממצים את הזכויות שלהם במשרד השיכון, אז אנחנו כותבים מכתבים וערעורים. עושים כל מה שאפשר במיצוי של הזכויות. אתם פוליטיקאים, כמובן שהעזרה שלכם כלפי מעלה, אני אומרת שמספיק אם משרד השיכון היה מגדיל, עזוב דירות, לא דירות, כחלון, עניינים, אני לא נכנסת לזה, אבל אם משרד השיכון במקום 1,200 היה נותן 2,200 ובמקום 3,200 היה נותן 4,000 למשפחה שיש לה 4 או 5 ילדים, זה היה עושה שינוי מדהים. זה לא איזה מספרים מטורפים. זה בשבילכם, עבודה בשבילכם. אנחנו משתדלים. אין דיור ציבורי, אבל משרד השיכון נותן עזרה, הוא נותן 1,200. זה בדיחה 1,200, זה לא מספיק. זה לא הגיוני לתת 1,200. אם הוא היה מגדיל את זה רק פי 2 זה היה משנה את התמונה.

<u>גב' אדוה פולק:</u> הוא נותן את זה לפי העיר?

<u>גב' גילה טאושטיין:</u> לא, לא, לא, 1,200 בירוחם ו-1,200 ברמת-גן, להיות עני ברמת-גן זה הרבה יותר קשה מאשר להיות בפריפריה.

מר שמואל לרמן: מה התקציב שלך, אם אפשר לשאול, גם מעירייה וגם מהמדינה?

גב' גילה טאושטיין: בסך הכול?

מר שמואל לרמן: כן.

גב' גילה טאושטיין: במשרד הרווחה אנחנו מדברים על 67 מיליון שקל ומהעירייה בערך עוד 30, כ-100 מיליון שקל.

מר שמואל לרמן: 100 מיליון. כמה מתוך זה יש לך לפעולות, לא לכוח אדם, לטובת הארוחות ולטובת תלושי המזון?

גב' גילה טאושטיין: הארוחות, תלושי המזון, כל הדברים האלה, זה יותר מהעירייה והסכומים הם קטנים.

מר שמואל לרמן: סך הכול.

גב' גילה טאושטיין: לא, אני אגיד לך, זה מספרים, לדברים הספציפיים האלה אנחנו מדברים על מיליונים בודדים, על 3-4 מיליון. הכסף הגדול של משרד הרווחה הולך למסגרות חוץ ביתיות. זה גם חלק מהאבסורד. אם אני רוצה לתת למשפחה עם ילד אוטיסט פה עזרה, אני מאד מוגבלת. אני יכולה לתת להם 4,000 שקל בשנה. אבל אם אני אצטרך להוציא את הילד הזה מחוץ לבית, אז המדינה והרשות המקומית תשלם עליו 12, 14, 15 אלף שקל בשנה. זה היפוך הפירמידה. עוד לא הגענו למצב כזה שהמדינה משנה את ההיפוך הזה. זה בעייתי.

???: לחודש.

גב' גילה טאושטיין: לחודש, כן, כן, כן. סליחה, נכון, 14-16 אלף שקל לחודש לילד להוציא אותו מחוץ לבית. אם המדינה היתה נותנת לי

20% מזה, אני חושבת שהיינו במקומות אחרים לגמרי, אבל זה לצערי דברים שלא בידינו.

מר אמנון בוץ: היו"ר, יש לי בקשה, שווה לשמוע את גילה בנושא מיצוי זכויות לניצולי שואה, כי הם עשו פה, האגף עשה פה פעילות מאד מאד חריגה ביחס למה שקורה בארץ, שווה שתגידי על זה שני משפטים.

גב' גילה טאושטיין: אני אגיד על זה שני משפטים.

מר אביהוא בן משה: הכול אצלם חריג ממה שקורה בארץ, דרך אגב, הכול חריג.

מר אמנון בוץ: זה נכון.

מר אביהוא בן משה: כל מה שקורה באגף הזה, זה חריג, באמת. אין דברים כאלה, מה שקורה באגף לשירותים חברתיים של רמת גן לעומת שאר הארץ.

???: חריג לטובה.

מר אביהוא בן משה: ברור. ברור.

גב' גילה טאושטיין: חריג לטובה. אני אגיד משפט אחד, אבל אם בת חן תרצה להוסיף, כי בזה פחות הייתי מעורבת וכולה אני 4 ימים בתפקיד, לאט לאט. בנושא הזה של ניצולי שואה, באמת העניין הזה שההבנה שישנם עדיין ניצולים שלא ממצים את הזכויות שלהם, זה קטע מדהים. וגם המדינה החליטה להרחיב את המושג ניצולי שואה. אם פעם ניצולי שואה היו מערים מסוימות, מארצות מסוימות, כמובן שכל יוצאי לוב זו אוכלוסייה שהורחבה, שבמשך שנים לא זכתה למיצוי הזכויות שלה. עיראק זה גם בחלקים מסוימים.

???: הם מופלים לרעה.

גב' גילה טאושטיין: כן, אני יודעת.

מר ישראל זינגר: סליחה, גילה, ברשותך שניה, הנושא הזה, כדור שני לניצולי שואה, הנושא הזה לא ראוי אני חושב, ברור שאת יודעת את התשובות, הנושא הזה, כמובן שיש גם אירוע של יום השואה הבינלאומי, הנושא הזה הוא יותר מדי כבד ואני מציע, זה בינואר, בישיבת מועצה,

גב' גילה טאושטיין: יש כנס.

מר ישראל זינגר: לא. אבל שגם יעלה פה כנושא לסדר היום, קצת הסבר מה עושים. זה לא ראוי רק תשובה אחת לתת.

גב' גילה טאושטיין: או קיי.

מר ישראל זינגר: אתה רצית ואחר כך אני.

עו"ד דוד מנחם: כן. רציתי רק לנצל את ההזדמנות הזו, נקודה כשהייתי נמצא ברווחה בוועדות, תמיד הייתי חוזר אליה, ודנו בזה מספר פעמים, ורציתי לשאול לגבי אותן משפחות, אביהוא הזכיר את זה בצורה כזו או אחרת, שתמיד אמרנו שלעיתים ישנן משפחות שנזקקות ולא מוכנות להגיע לרווחה. איך מגיעים אליהם? דנו על זה מספר פעמים. זו נקודה אחת, רציתי לדעת מה התחדש, אם התחדש משהו בנושא הזה. זה דבר אחד.

דבר שני, מעבר למה שאתם תגידו כרגע אם עשיתם או מה עשיתם בנושא הזה, איך לדעת לזהות אותם או איך לדעת לעזור להם בנושא הזה, לעיתים יש משפחות, כמו שציינתי כרגע, שהן לא מוכרות לרווחה והן זקוקות לאיזה שהן פעולות לביטוח הלאומי או לבית משפט בנושא מסוים, והדבר

הראשון שאומרים להם – יש לך אישור מהרווחה? אם אתה מופיע ברווחה יש לך כבר יתרון. כלומר, אתה רוצה לבקש הנחה באגרה להליך מסוים שהוא רוצה לעשות, הליך מסוים, אז אדם שצריך להביא אישור מהרווחה, אז באים לקראתו בנושאים ספציפיים. למשל, אתה עושה הליך משפטי – אגרה. אם יש לך אישור מהרווחה, תקנות האגרות אומר אדם שמביא אישור מהרווחה. האם יש לכם אפשרות לעזור לאנשים שהגיעו אליכם פתאום פעם ראשונה לפני הליך, בלי כל הבדיקות שמסביב. אם יש מצב כזה בכלל.

<u>גב' גילה טאושטיין:</u> אני אסביר. קודם כל, שירותים סוציאליים זה שירותים שאנחנו מחויבים לתת לתושבי העיר, כמו שיש פה שירותים של תברואה, כל שירות, שירותי חינוך, תברואה. כל דבר שעיר נותנת, בן אדם זכאי לקבל את השירותים האלה. אנחנו לא נוכל להוציא דו"חות סוציאליים, זה יהיה זילות של המקצוע לבוא, כשבן אדם אחד בא ואומר לי – תוציאי לי דו"ח שאני מוכר אצלך. זה לא יקרה. אני כן אעזור לאותו בן אדם, הרבה פעמים אנשים אפילו דרך האינטרנט כותבים, אני נותן להם כל מיני טיפים מה לעשות, מתקשרים – אני עוזרת להם, זה אין בעיה. אבל לכתוב דו"חות סוציאליים של איש מקצוע, שאנחנו חתומים עליהם, יש לזה השלכות משפטיות מאד מאד כבדות וכן זה לא יקרה. אבל, גם אם הבן אדם צריך עזרה עכשיו במיידית, זה בוודאי שניתן לעשות את זה. לכתוב דו"ח סוציאלי כמו שאתה מבקש, זה צריך להיות בחלק מתהליך. בסדר?

<u>עו"ד דוד מנחם:</u> הבנתי. או קיי, תודה.

<u>מר שמואל לרמן:</u> צחי רצה.

<u>מר צחי זליכה:</u> אז ראש העיר, באמת, יש איזה משהו שזה די מהפכה בקדנציה הזו שבעצם אנחנו מובילים. גינה לילדים עם צרכים מיוחדים – לא כל כך הזכרנו, לא כל כך דיברנו על זה, אבל זה אחד הדברים הגדולים, שאני מוביל את זה, כמובן עם מנדט שאתה נתת לי אותו, עם החבר'ה כאן של כל ה- עם גילה ועם בת חן. אני רוצה להגיד לך ששיתוף הפעולה שנעשה, באמת, בנינו במשך 3 שנים מודל שאין אותו בשום מקום. אתה יודע, בדרך כלל מחליטים על גינה, זה קורה בכל המקומות, יוצאים למכרז, ואתה יודע, מה שיוצא בסופו של דבר כנראה זה

יהיה מה ששרטט האדריכל ומה שהצוות החליט. כאן עשינו באמת משהו מאד מאד ייחודי. שיתפנו את ההורים מהתחלה עד הסוף אפילו בבחירת המקום. ראינו, טיילנו בת חן וגילה, טיילנו במספר מקומות, ההורים היו מעורבים עד הפרט האחרון. ואני אגיד לך יותר מזה, בהחלטה, עוד מעט אנחנו פותחים את המכרז, שני הורים, בחרנו אותם, שהם יהיו חלק מהבחירה של המתקנים ושל הקבלן שזוכה. כשמדברים על שיתוף תושבים, זה נקרא שיתוף תושבים בכל ההחלטות,

<u>מר ישראל זינגר:</u> אקטיבי. אקטיבי.

<u>מר צחי זליכה:</u> אקטיבי עד הסוף. זו באמת הגינה שהיא תהיה גולת הכותרת, אין את זה, לא בערים השכנות שלנו ולא בשום, יש משהו ותיק שעשו ברעננה ועוד איזה מקום, אני חושב שיהיה לנו במה להתגאות כאן. ואני שמח מאד באמת שהיה לנו את שיתוף פעולה באמת הנכבד, הגדול עם כל המרכיבים וכל המומחיות של החבר'ה שלנו כאן שעובדים איתנו. ואני אמרתי את זה גם לבת חן, הגדולה שלנו שזכינו, באמת, זה דור שלא, אתה יודע, קשה לגייס היום אנשים שהם כל כך נרתמים לכל התהליכים האלה. ואני אמרתי לה עוד משהו כאילו, שאני בא, והזכרתי את זה בזמנו, לבחור חברה, אפילו להשקיע בה, נתתי את זה דוגמא, בבורסה, אתה מחפש את המנהלים הטובים כדי לבוא ולהשקיע ולעשות את הדברים הטובים. וזה בדיוק המקום. יש כאן מנהלים מצוינים, אנשים עם מומחיות שאני לא פגשתי בשום, לא רוצה להגיד, אבל אחת המחלקות באמת המובילות בעיר. אז 'שאפו' לכם ותמשיכו כך.

<u>מר ישראל זינגר:</u> יישר כוח.

<u>גב' גילה טאושטיין:</u> תודה רבה.

<u>מר ישראל זינגר:</u> איצ'ה ואחרי זה חיים, אני ומסכמים.

<u>מר יצחק שחם:</u> אין ספק שהאגף לשירותים חברתיים הוא במקום מכובד. עובדה שבערים הסמוכות, שולחים אנשים לרמת גן – לכו,

הרווחה ברמת גן תטפל בכם. אפילו יש מקרים, אביהוא, שהראיתי לך שנתנו כסף ל -

מר ישראל זינגר: לדירה. לדירה.

מר יצחק שחם: לשכר דירה וזה. בוועדת ההנחות אנחנו רואים את זה הרבה.

מר אביהוא בן משה: כן. איצ'ה הוא היועץ לענייני חד הוריות.

מר יצחק שחם: כן. דווקא חד הוריות?

מר אביהוא בן משה: סליחה, עצמאיות, משפחות עצמאיות. הוא המומחה שלנו. הוא מזהה מי מגיעה לעיר כי היא רוצה לבוא לעיר ומי מגיעה לעיר כי היא רוצה את ההנחה בעיר.

מר ישראל זינגר: ויש כאלה.

מר יצחק שחם: איריט גינת עומדת בראש המחלקה לרווחת הגמלאי. יש לנו שיתוף פעולה מלא וחשוב מאד. אמנם חמישית מהאזרחים הוותיקים זקוקים לסיוע כזה או אחר, אבל עלינו לזכור שלא כולם הבעיה היא כספית. לפעמים אדם, כמו ברוך אצלנו ברחוב, שיש לו שתי דירות ומיליון שקל בבנק, אבל הוא ברחוב. אז זה לא שייך. אבל יש גמלאים ותיקים שהבעיות שלהם נוצרות עם הגיל ואירית גינת עושה עבודה נהדרת ואני רוצה להודות לה על כך.

מר ישראל זינגר: תודה. גילה, שאלה אחת שעלתה באותו מפגש ואני רוצה שתתני את הדעת על כך, כי אני השבתי למי שהעלה אותה שאני חושב שזה רעיון טוב. כמו שיש לנו מוקד שירות מצוין לכל קהל התושבים, ביקשה אחת המשתתפות באותו מפגש – מדוע לא להקים מוקד שירות ייחודי אצלכם, לקחת מהניסיון של המוקד העירוני שלנו, ולראות, וזה

משתלב גם עם מה שאני חושב שכבר דיברנו בזמנו, על לענות לאנשים, נגיד לכבדי שמיעה. כלומר, הנושא של מוקד ייחודי, אני חושב שצריך לתת את הדעת עליו. זה ביכולתכם. הניסיון הנצבר במוקד הרגיל הוא בהחלט, אפשר לקחת אותו. אני חושב שזה רעיון טוב.

ועוד דבר אחד, תרשו לי, בין הדברים שלא הוזכרו, אחד הרגעים הקשים ביותר שקורה מוות במשפחה. אז גם בנושא זה אגף הרווחה, שירותים חברתיים, באמצעות עמותת על"ה, שזו זרוע שלה, גם רכשנו, משאילים, יכולים מה שנקרא ערכת אבלים לדאוג, וזה משפיע. זה לא רק הכסף. ברגעים כאלה אנשים מבולבלים, לא יודעים. אז גם השירות הקטן הזה, תשומת הלב ברגעים המאד קשים שקורה מוות במשפחה, זאת נקודה.

אפשר להרחיב אני חושב, אדוני היו"ר, אפשר להרחיב הרבה מאד. אני חושב שלמעשה שמענו סקירה, אף פעם היא לא תהיה מלאה. אבל מה שנעשה פה זה עולם, מעבר לעבודה יוצאת מן הכלל, זה עולם ומלואו, זה עולם ומלואו לאותם אנשים, וזה אלפים.

ועוד הערה אחת תרשי לי לגבי הטכנולוגיה המתקדמת. נכון שפעם גם בחינוך לא דרשו אולי מהמורים מדדים. בחינוך הבינו את זה אולי מוקדם יותר, ואז גם נושא המחשוב, גם הנושא של תיק תלמיד וכך הלאה. ואני חושב שבהחלט זה שינוי בתפיסה. יש את הסודיות, יש את כל הדברים הללו, אבל זה נכון לעבוד על פי מדדים, למרות שאנחנו עוסקים בבן אדם כבן אדם, אבל חשוב שנדע את היעדים שלנו. זו מטרה בכל ארגון מסודר.

עכשיו, אדוני היו"ר, אולי תחזור על מה בעצם אנחנו מצביעים.

<u>מר שמואל לרמן:</u> גבי נחמיאס רצה לדבר וגם איצ'ה רצה.

<u>מר ישראל זינגר:</u> הוא דיבר. הוא דיבר.

<u>מר יצחק שחם:</u> כנראה דברי לא היו ...

<u>מר שמואל לרמן:</u> הייתי רגע בחוץ.

<u>מר גבי נחמיאס:</u> קודם כל, אני מברך מאד על המצגת, מאד יפה, ואני באמת גאה להיות בעיר ולראות כאלה דברים. אבל רציתי לשאול

אותך, ראש העיר, לגבי מה שציינת עכשיו, לגבי ערכת האבלים. זה משהו שכבר פועל או משהו חדש?

מר ישראל זינגר: פועל. פועל. פועל.

מר גבי נחמיאס: כי יש משפחה, לא מזמן, אתה גם מכיר אותה, אני יכול להגיד לך אחר כך במי מדובר, שפנתה לעירייה לקבל איזו שהיא עזרה בשבעה שלהם ונאמר להם שזה אך ורק לעובדי עירייה.

גב' גילה טאושטיין: לא. לא. לא.

מר גבי נחמיאס: זה מה שנאמר להם. אני יכול,

מר ישראל זינגר: אני במקרה שמעתי מה שאתה אומר מהבן שלי, כנראה פנו, והיה לי צער, מישהו ש –

גב' גילה טאושטיין: סדרי העדיפויות זה קודם כל מטופלים.

מר ישראל זינגר: רגע, לא, לא, הבנתי. בכל אופן, רצוי שייידעו גם במוקד, גם במקומות שפונים, שזה קיים ואיך אפשר להגיע לזה. אתה צודק. אותו מקרה הובא לידיעתי על ידי הבן שלי.

מר גבי נחמיאס: אז זה כנראה אותה משפחה.

מר ישראל זינגר: אותה משפחה.

מר שמואל לרמן: אנחנו כרגע הולכים להצביע על הצעת החלטה. אני מקריא אותה שוב ואז מתקיימת הצבעה.

מאשרים את תחילת ביצוע הרפורמה, היא עומדת לכם כרגע על השקף כאן, שהוכתבה על ידי משרד הרווחה, באגף לשירותים חברתיים. מי בעד הצעת ההחלטה? ירים את ידו. בבקשה, רון, לספור.

מר רון קוגמן: פה אחד.

מר שמואל לרמן: פה אחד? פה אחד. יופי. יישר כוח. סיימנו את הישיבה. תודה רבה לבת חן על כל השנים. בהצלחה רבה גילה לשנים הבאות (מחיאות כפיים). הישיבה הסתיימה.

החלטה:

הוחלט פה אחד לאשר את תחילת ביצוע הרפורמה שהוכתבה על ידי משרד הרווחה באגף לשירותים חברתיים.

מר שמואל לרמן
יו"ר מועצת העיר

מר משה בודאגה
מנכ"ל העירייה